

обороздатності і внутрішньої безпеки України.

Удосконалення державної системи цивільного захисту повинно відбуватися з розумінням факту наявності для рішення завдань цивільного захисту мирного і воєнного часу (особливого періоду) одних і тих же органів державного управління, сил і засобів та способів, які використовуються під час дій з реагування на НС з внесенням, для особливого періоду, відповідних доповнень в структуру органів влади (військове командування, воєнно – цивільні адміністрації).

Наступним, в системі забезпечення захисту населення і територій від НС, є орієнтація на децентралізацію цивільного захисту. Вже зараз просліджуються ознаки того, що цивільний захист приймає більш територіальний характер, ніж відомчий (виробничий) і за умови децентралізації влади, при наявності відповідних ресурсів і повноважень, місцеві органи влади будуть в змозі вирішувати більшість завдань ЦЗ, як правило, своїми силами. Тобто, слід очікувати певної «децентралізації» цивільного захисту. Це буде виражатися в підвищенні прав і відповідальності місцевих органів управління у вирішенні завдань цивільного захисту в тому числі із організації протипожежного захисту населених пунктів.

Зазначене дозволяє сформулювати основні тенденції розвитку ЦЗ на найближчу перспективу: максимальне збереження, удосконалення і розвиток наявного потенціалу; розробка і запровадження превентивних заходів; адаптація до нових військово-політичних та соціально-економічних умов; гнучке стратегічне і оперативне реагування на зміни обстановки; створення можливостей для послідовного оперативного розгортання сил і засобів у короткі терміни і до необхідного рівня.

Література

1. Закон України «Про національну безпеку України» від 21 червня 2018р. № 2469м. Київ. [Електронний ресурс]. Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2469-19>
2. Кулешов М.М. Щодо побудови та удосконалення діяльності державної системи цивільного захисту України / М.М. Кулешов // Вісник НУЦЗУ. Серія "Державне управління" 2018. - Вип.1(8) . – С. 433 – 440.

УДК338.583

Кучіна С.Е.,

кандидат економічних наук, доцент,
доцент кафедри економіки і маркетингу,

Криворотько М.Р.,

здобувач другого (магістерського) рівня вищої освіти факультету логістики
Національний технічний університет «ХПІ», Харків

Основні напрямки енергозбереження на промислових підприємствах

Сучасне незадовільне економічне становище більшості вітчизняних

промислових підприємств у значній мірі обумовлене низькою ефективністю використання наявних енергетичних ресурсів. Адже товари українського промислового виробництва, маючи високу частку енергоресурсів у собівартості, що складає у середньому 15–40% (за іншими оцінками – до 70% внаслідок значного їх подорожчання), просто не можуть конкурувати з більш дешевими іноземними аналогами у межах відкритого ринку [1].

Основні фактори енергозбереження, виокремлення яких ґрунтується на визначенні поняття раціонального використання енергії, можуть бути розподілені таким чином: техніко-технологічні; управлінські; структурні; організаційні; фінансово-інвестиційні; навчально-освітні.

Зміст техніко-технологічних факторів енергозбереження – це підвищення питомої ваги нових енергозберігаючих технологій і зростання ефективності використання паливно-енергетичних ресурсів (ПЕР) у традиційних джерелах енергії [2]

До оптимізації техніко-технологічних факторів можна віднести: освоєння вдосконалених електротехнологій; освоєння прогресивного електро - й теплоенергетичного устаткування, здійснення децентралізованих систем енергопостачання; розробка й освоєння техніки й технологій по використанню відновлюваних джерел енергії й вторинних енергоресурсів. Вітчизняна й закордонна практика дозволяє відібрати типи технологій і технічного оснащення, застосування яких дозволяє досягти максимального енергозберігаючого ефекту.

Заходи з модернізації структурної складової [3,4]: реконструкція виробничих будівель з застосуванням новітніх систем теплової ізоляції та модернізація внутрішніх мереж; розширення використання нетрадиційних та поновлюваних джерел енергії; модернізація структури енергозабезпечення підприємства за напрямками: електропостачання, електроспоживання; теплопостачання, теплоспоживання; вентиляція, кондиціонування повітря; холодопостачання; водопостачання і каналізація.

До організаційних факторів можна віднести створення структурного підрозділу (відділу) з енергоменеджменту. Функціонування відділу з енергоменеджменту забезпечить виконання наступних напрямків в сфері енергозбереження [4]: – розробка головних напрямків енергозбереження на підприємстві; планування виробничих процесів з упровадження енергозберігаючих технологій; розробка мотиваційних заходів для персоналу підприємства з енергозбереження; організація та поточне управління процесами енергозбереження; корегування існуючої стратегії діяльності підприємства щодо зменшення енергомісткості продукції, тощо.

Фінансово-інвестиційні фактори мають на меті організаційні зміни на рівні країни та регіону, такі як реформа ціноутворення, вдосконалення ринків електроенергії та газу, перехід на інтегроване планування роботи різних джерел енергопостачання [5].

Енергозбереження повинно бути пріоритетом економічного розвитку держави. Воно охоплює організаційну, наукову, практичну та інформаційну діяльність, які направлені на раціональне використання та економне витрачання

первинної і перетвореної енергії, природних енергетичних ресурсів у національному господарстві, що реалізується з використанням технічних, економічних і правових методів [6]. Це повинно сприяти раціональному використанню енергетичних ресурсів кожного виробника та споживача енергії.

Висновок. Сучасний розвиток економіки України повинен підтримуватись високоєфективною, технічно озброєною енергетикою, що має стати першим кроком для оздоровлення та росту економіки України.

Література

1. Агеев В.А. Нетрадиционные и возобновляемые источники энергии / В.А. Агеев. – Саранск: Изд-во Мордов. ун-та, 2014. – 174 с.
2. Енергетична стратегія України на період до 2030 року [Електронний ресурс]: розпорядження Кабінету Міністрів України від 15.03.2006 р. № 145-р. – Режим доступу: zakon.rada.gov.ua/signal/kr06145a.doc
3. Мица Н.В. Сутність та проблеми енергозбереження в Україні / Н.В. Мица // Сталий розвиток економіки, 2011. – № 4. – С.40-47.
4. Юдін М.А. Напрями вдосконалення політики енергозбереження в Україні / М.А. Юдін. – Праці одеського політехнічного університету. – 2011. – Вип. 3(37). – С. 237-240.
5. O Kitchenko, S Kuchina [Decision making on the direction of investment in the development of separate parameters of agricultural equipment Technology audit and production reserves](http://journals.uran.ua/tarp/article/view/198866). – Харків : Технологічний центр, 2020. – Том 1, № 4 (51). – С.11–17. Режим доступу: <http://journals.uran.ua/tarp/article/view/198866>
6. Гевко Б. Р. Організаційно-економічний механізм енергозбереження на підприємстві: дис. канд. економ. наук: спец. 08.00.04 / Гевко Богдан Романович: Терн. нац. економ. ун-т. – Тернопіль, 2016. – 258 с.

УДК368.025.65

Кучіна С.Е.,

кандидат економічних наук, доцент,
доцент кафедри економіки і маркетингу,

Кулага В.С.,

здобувач другого (магістерського) рівня вищої освіти
Національний технічний університет «ХП», Харків

Стратегічне управління ризиками на підприємстві АТ «Світло шахтаря»

Використання різних методів кількісної оцінки ризику, незважаючи на значні труднощі, дозволяє підприємцям максимально уникнути ризикованих рішень та фінансових втрат[1-5].

Діяльність підприємства АТ «Світло шахтаря» супроводжується низкою